

²⁴Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát. ²⁵És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapozva. ²⁶Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. ²⁷És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és az összedőlt, és teljesen elpusztult.

Kedves Testvéreim!

Boldog új évet! Ezt kívánjuk egymásnak évről évre december 31-ről, január 1-re virradóan. Úgy teszünk, mintha egy hatalmas vízváltó lenne ez a dátum, mintha a másodpercmutató átlendülésével egy teljesen új kezdődne, és minden, ami rossz volt, ami mögöttünk van, az eltűnne. Boldog új évet kívánunk, azaz minden jót, vagyis csak a jót. Azt kívánjuk egymásnak és magunknak, hogy kerüljön bennünket minden baj, hogy ne történjen semmi rossz. De valójában egy dátumon múlik mindez. Azon, hogy más számokat írunk az évszámban?

Tudjuk, hogy nem. Mégis reménykedünk, hogy valami jobb jön. Főleg egy ilyen 2020-as év után, amikor egy vírus viharai csapdostak, néha el is értek minket, kit csak érintve, mást megtépázva, akár végzetesen meggyötörve.

Boldog, boldogabb új évet!

De vajon az lesz-e? Elárulom: nem! Legalább is nem attól, hogy új dátumot jegyünk, nem attól, hogy disznóhúst eszünk, mert a malac előre felé túrja az orrával az ételt, és lencsét, mert az meghozza az anyagi sikert.

Mai igénk viszont valódi megoldást kínál.

Egy viszonylag jól ismert jézusi hasonlat áll előttünk, az ún. Hegyi beszédből, amelyben Jézus sok-sok dologra tanította az embereket, mindazokat, akik hallgatták. Itt hangzik el többek közt a Miatyánk, vagy az ún. aranszabály, de ebben a beszédgyűjteményben olvashatjuk a boldogmondásokat, és a tízparancsolat jézusi értelmezését. A Hegyi beszéd végén, mintegy összegzőként hangzanak Jézus szavai: *²⁴Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat...*

Hallani és cselekedni. A kettő együtt majd valahová elvezet, de ne siessünk ennyire előre. Hallani és cselekedni, az két különböző dolog. Mert ugye hányszor van az, hogy mondok valamit a gyerekeknek, amit ők nem hallanak meg. Pl. tegnap este: menjetek aludni! Mi a válasz? Semmi! Majd ismét: induljatok lefeküdni. A reakció: semmi. Nem halljátok? De igen, de nem akarunk.

Azután jön a gyözködés, a ígéretés, majd a határozott parancs, aminek már engedelmességek, és fél perc múlva már alszanak is, mert olyan fáradtak. De akkor még jó ötletnek tűnt fennmaradni, és nem meghallani a szülő jóakarató szavait.

Szegény gyermekeim sokszor állnak példaként a gyülekezet előtt, már előre látom, hogy holnapután is, hiszen akkori igénk ezt meg is követeli, de most sem ők a negatív példa. Sőt, ők legalább – ha szelíd erőszaknak engedve is, de hallják, amit mondok és cselekszik is. Mi felnőttek, meg sokszor azt gondoljuk, hogy mi már tudjuk, hogy mi a jó nekünk, és még a határozott felszólításkor sem térünk el az elképzelt – vagy mondhatnám úgy: beképzelt – világunktól.

Hallani az Isten szavát és cselekedni azt. Jézus erről beszél, és egy példán keresztül elmondja azt is, hogy mi értelme és haszna lenne, ha ezt tennénk.

²⁴Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát. ²⁵És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapozva. ²⁶Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. ²⁷És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és az összedőlt, és teljesen elpusztult.

Nem túl bonyolult ez a kép, és nem is kell többet gondolni bele, mint ami. A példabeli ház a mi életünk, a szikla alap maga Jézus és az ő beszéde, szava, ígéje, a homok alapozás – gyakorlatilag minden más, ami lehet, hogy szépen csillog ugyan, mint a homok kristályai, de egyáltalán nem szolgáltat biztos alapot, a zápor, árvíz, szél pedig az élet viharai, viszontagságai, nehézségei.

Ez a kép egyszerű, világos és érthető. Aki nem Jézusra építi az életét, azt a nehézségek, a megpróbáltatások, az élet viharai összetörik, aki viszont Isten ígében, Jézus Krisztuson keresztül tájékozódik, és ezen az alapon áll, az – bár ugyanúgy érik a viharok, mégis megmarad.

Ezt az érti igazán, aki már állt ki olyan viharokat az életében, amelyben senki, és semmi nem maradt, csak és egyedül a Jézusba vetett hit. Erről tesz bizonyosságot Luther, amikor a himnuszaként énekelt Erős vár a mi

Istenünk kezdetű énekének általam is sokat idézett 4. versszakában azt írja: „kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik mit ér ez önekik, mienk a menny örökre”.

De ez fogalmazódik meg kérésként egy másik – esti – énekünkben: „változik pusztul minden körülem, te ki nem változol maradj velem”.

És még hosszasan lehetne sorolni a hívő emberek bizonyágtételét arról, hogy Isten igéje mennyi és milyen helyzetekben adott kapaszkodót, biztos menedéket, védelmet és szabadítást.

Hogyan juthatunk el ide? A megoldás sokkal egyszerűbb, mint gondoljuk. Nem különleges gyakorlatokkal, nem filozófiai szintű gondolkodással, még csak nem is aszkézissal és lemondással, hanem egészen egyszerűen az Isten igéjére figyeléssel, a Biblia olvasásával, az igehirdetés hallgatásával.

És bár ezt is újra és újra szajkózom – de azért teszem, mert nekem is szükségem van rá – minden napunk kezdődhet az ő igéjére figyelve. Az ő igéje, beszéde, a Szentírás szava az, amin keresztül jó alapba ágyazódik az életünk.

Egy pillanatra térjünk vissza igénk elejére: ²⁴*Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat...*

Biztos alapot akkor fog jelenteni, ha először is halljuk, hallgatjuk őt. Ha odafigyelünk rá, ha nem csak fél füllel, futva, ritkán, odázva – hanem rendszeresen ott ülünk a lábánál és hallgatjuk őt.

De van még tovább is: *és cselekszi azokat*, mert nem elég hallgatni, hanem az lenne az ideális, ha a szavak, amelyek a fülünkön bemennek, gondolatokká érve, a szívünkig hatoljanak, onnan pedig tovább, és mozgásba hozzák a kezeinket és a lábainkat. Hogy ez megtörténjen, annak csak egyetlen akadálya lehet. Mi magunk. Sokszor olyanok vagyunk, mint a gyerekek, akiket a szülő elküld aludni. Azt gondoljuk, mi jobban tudjuk mire van szükségünk, elengedjük a fülünk mellett, vagy meghallgatjuk, de akkor sem mozdulunk. Biztos nem nekem szól... nyugtatjuk magunkat.

Mert nem tudunk megszabadulni önos érdekeinktől, attól a gondolattól, hogy mindenki a maga szerencsésének kovácsa, attól a keresztyén kultúrától, és gondolkodástól idegen elképzeléstől, hogy a magunk istenei vagyunk, mi tartjuk kézben az életünket, mi jobban tudjuk.

De van megoldás. Meg lehet mindettől szabadulni.

Többször elmondtam már, korábbi években is, és amikor ezt az alkalmat hirdetem, hogy ezen az istentiszteleten nem az újévet ünnepeľjűk, hanem Jézus névnapját, hiszen zsidó szokás szerint Jézust a születése után a 8. napon metéľték körül, és ekkor kapta a Jézus nevet. Jézus – héberűl: jehosua – Isten megszabadít, Isten a szabadító. Ezt jelenti Jézus neve, amelyet nem véletlen kap, hiszen Gábriel angyal mondja azt Máriának, hogy így nevezze el gyermekét. Jézus azért jött, hogy megszabdítson. Megszabdítson attól, ami elválaszt minket az Istentől. Megszabdítson saját magunktól, és elvezessen, elsegítsen minket őhöz, a valódi boldogságba.

Ehhez egyetlen dolog szükséges a részűnkről. Bízű újra életed Krisztusra, azaz BUÉK. Bízűk rá magunkat ne csak ma, hanem életűnk minden egyes napján.